

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 260.

Trettende Session.

61de Møde.

Tirsdagen den 17de December Kl. 1.

(Fortsat.)

Fisfærning (fortsat): Vi ere ogsaa efterhaanden komne til at forestille os, at denne Betragtningssmaaade for en væsentlig Deel især maatte gjøre sig gjældende om Thorshavn, fordi der samler sig flere Folk, fordi derfra mere end fra noget andet Sted er Anledning til at deeltage i Skibsart o. s. v. Men forholder dette sig rigtigt, saa kunne Færøerne ikke være underkastede andre Betingelser end den hele øvrige Verden, og saa maa det være ønskeligt, at de Familier, som saaledes gennem Mændene for en væsentlig Deel maa søge deres Erhverv paa Havet, ved deres Hjem kunne have Smaastykker Jord, som de med Omhyggelighed kunne dyrke med Spade og Hække, og hvor Høfrembringelsen er en ussel Frembringelse i Forhold til det Arbejde, der kan anvendes derpaa. Man er ogsaa bragt til den Formodning, at der paa Færøerne, hvor der maa være endeel Fiskefangst, maa være ikke saa ringe Affald derfra, som kan bruges til Gjødning paa smaa Strækninger, og man er vant til at see, at hvor den Art Gjødning anvendes under saadanne Betingelser, der fremstaar en overordentlig Frugtbarhed; man har vænnet sig til at betragte de Klimatoriske Forhold paa Færøerne som savnende stærk Solvarme, men heller ikke lidende under voldsom Kulde, og derfor har man troet, at man paa Færøerne lidt efter lidt vilde komme til at dyrke saadanne Planter, som befandt sig vel under

disse Betingelser og vilde give et rigere Udbytte end det, Færingerne hidtil have krævet sig omkring med. Alt det har man tænkt sig; det er gjerne muligt, at det er vrangt, men saa ligge Færøerne saa aldeles forskjelligt fra alle de Betingelser, hvorunder der leves i hele den øvrige Verden, at man maa lære det nyere at kende. Forholder det sig imidlertid nogenlunde paa den Maade, er det saaledes, at der efterhaanden der maa uddanne sig en Befolkning, som trænger til at anstrænge sine Kræfter paa smaa Stykker Jord i den Tid, den er tilstede, og som igrønt maa vinde sit Erhverv paa anden Maade, saa vil denne hele Græsningsret kun være i højeste Grad fordærlig, og den vil ødelægge langt mere for Thorshavns Beboere, end den vil kunne indvinde for Husegaardens Beboere. Vi have i det Store seet, hvad den Art Jaarevandring har ødelagt, og vi skalde ikke mod vor fulde Overbeviisning holde den vedlige her; vi skulle idetmindste vide, hvad det er, vi gjøre. Jeg kan beundre den ærede Minister, fordi han paa en saa smuk Maade har kunnet føie sig efter saa barnlige Fordringer, men vi maae være os selv bevidste, at denne Lov i Virkeligheden slet ikke er Andet end et lille Gjeringsstof, kastet ind i en død Masse, som endnu ikke synes at have begrebet Betingelserne for sin egen Tilværelse. Jeg kommer altid, naar jeg hører Tale om disse Forhold, til at tænke paa en Roman af Walter Scott, jeg troer den hedder „Sørøveren“, hvor en Mand kom over til Skotland og var en skotsk Landmand, men han kunde ingen Vegne komme, fordi han overalt traf Faar, som vilde vandre der, hvor der skalde leve Mennesker.